Liberpress 2017

Premis Internacionals Liberpress 2017 / Liberpress International Awards 2017
XIX EDICIÓ / Divendres, 6 d'octubre / 20 h / Auditori de Girona

Diputació de Girona

Els Premis Liberpress

LiberPress va néixer a Girona l'any 1999. Es va crear amb la idea de donar a conèixer i promocionar el que podriem anomenar "cultura de la solidaritat". Amb la seva creació es pretenia formar un moviment solidari i humanitari, amb el qual s'impliquessin els mitjans de comunicació, que es mogués a l'entorn d'unes jornades que pretenien aconseguir tres objectius principals: d'una banda, obrir un espai de debat sobre quin és el paper dels mitjans de comunicació dins la societat (la seva independència, la implicació en matèria de solidaritat i la influència que exerceixen en la conscienciació sobre aquest àmbitmés solidari de la cultura), atesa la importància mediàtica i la incidència que tenen en l'opinió pública; de l'altra, premiar els personatges d'àmbit mundial, especialment periodistes, que hagin destacat per la seva tasca independent, democràtica i solidària; i finalment, implicar en aquest projecte altres associacions humanitàries per tal que aquestes aconsegueixin ampliar el seu suport econòmic i mediàtic.

LiberPress és una associació de caràcter no governamental, humanitària i sense ànim de lucre que té entre els seus objectius organitzar conferències, congressos, debats, fòrums, exposicions, jornades, actuacions i qualsevol acte de caràcter cultural i reivindicatiu per promoure una cultura de la solidaritat fonamentada en el respecte dels drets humans en l'àmbit mundial. En el present i en el futur, LiberPress treballa i treballarà per col·laborar en l'execució de projectes que realitzin altres associacions humanitàries, com també per impulsar els seus propis projectes.

LiberPress pretén, doncs, ésser un fòrum dirigit tant als professionals dels mitjans de comunicació com al públic que rep la informació provinent dels grans mitjans, a fi de promoure una major independència, veracitat i honestedat entre els professionals i un major sentit crític entre el públic que rep la informació, així com dotar d'un major contingut humà i solidari tots els àmbits de la comunicació, des de la premsa escrita fins a Internet.

Liberpress awards

LiberPress was founded in Girona in 1999. It was created with the aim of raising awareness of and promoting what we could call a 'culture of solidarity'. The plan was to set up a socially-aware humanitarian movement that the media could get involved in and which would organise an event designed to achieve three main goals: firstly, to open up a debate on the media's role in society (its independence, its commitment to showing solidarity and the influence it has on raising awareness of this more caring side of our culture), given the importance of the communication media and its impact on public opinion; secondly, to recognise the efforts of people from all over the world, particularly journalists, who stand out for their independent, democratic and socially-aware work; and finally, to involve other humanitarian associations in this project in order to help them gain greater financial and media support.

LiberPress is a non-governmental, humanitarian and non-profit association whose objectives include organising conferences, congresses, debates, forums, exhibitions, workshops, performances and any other awareness-raising cultural events that promote a culture of solidarity based on respect for global human rights. LiberPress is currently working, and will continue to work, in collaboration with other humanitarian associations on their projects, as well as developing and running its own in-house projects.

LiberPress aims to be a forum both for media professionals and the general public in order to promote greater independence, truthfulness and honesty among the professionals and increased critical judgement among the public receiving information from the media, while also providing all areas of communication with more human, socially-aware content, from the printed press to the Internet.

PREMI LIBERPRESS

1999. Ignacio Ramonet (França)
2000. José Fort (*L'Humanité*) (França)
2001. Ramon Chao i El País
2002. R. Kapuscinski (Pol.) i J.A. Ezcurra (*Triunfo*)
2003. Reza (Iran)
2004. Eduardo Haro Tecglen
2005. Gervasio Sánchez i Boban Minic (Bòsnia i Herc.)
2006. Jon Lee Anderson (EUA)
2007. Marjane Satrapi (Iran) i Enrique Meneses
2008. Georges Corm (Líban)
2009. Mark Abley (Regne Unit)
2010. Igor Kostin (Moldàvia) i Tomàs Alcoverro
2011. Steve McCurry (EUA)
2012. Sami Naïr (Algèria)
2013. Antonio Fraguas, *Forges*
2014. Festival Visa pour l'Image (França)
2015. *Charlie Hebdo* (França)
2016. Caddy Adzuba (Congo)

PREMI LIBERPRESS CATALUNYA

2008. Haris Silajdzic (Bòsnia i Hercegovina)
2009. Futbol Club Barcelona, per UNICEF
2010. Maria Nowak (Polònia)
2011. USAP (França)
2012. Josep Fontana
i Museu Memorial de l'Exili de la Jonquera
2013. Eduard Punset
i Veïns del barri d'Angrois, Santiago
de Compostel·la
2014. Moshé Haelyon (Israel)
2015. ACNUR
2016. Giuseppina M. Nicolini (Italia)

PREMI LIBERPRESS CANÇÓ

2007. Raimon
2008. Daniel Viglietti
2009. Luís Eduardo Aute
2010. Claude Martí (França)
2011. Maria del Mar Bonet
2012. Manu Chao
2013. Joan Manuel Serrat
2014. Franca Masu
2015. Martirio
2016. Sílvio Rodríguez (Cuba) i Barnasants

PREMI LIBERPRESS CAMINS

2008. Jordi Esteva
2009. José Antonio Labordeta
2010. Leonard Mlodilow (EUA)
2011. Gilbert Shelton (EUA)
2012. Pedro Miguel Etxenike
2013. Leo Bassi (Itàlia)
2014. Salomó (*Mon*) Marquès
2015. Titouan Lamazou (França)
2016. Josele Ferré i María Ferré

PREMI LIBERPRESS ASSOCIACIÓ

2003. Plataforma ciutadana Nunca Máis
2004. Associació Handicap Santé (França)
2005. *Le Monde Diplomatique* (edició en castellà)
2006. Fondation France Libertées (França)
2007. Fundació Mares de Srebrenica (Bòsnia i Herc.)
i Associació Fotògrafs per la Pau
2008. Consejo General de la Abogacía Española
2009. Associació Perich Sense Concessions
2010. Amel Assotiation (el Líban)
2011. Escola Cultura de Pau
2012. Associació D.A.M.E. Maternitat d'Elna (França)
2013. Cartooning for Peace / Dessins pour la Paix
2014. Amnistia Internacional
2015. Fundació Rosa Oriol / sor Lucía Caram
2016. olVIDAdos

PREMI LIBERPRESS CINEMA

2003. Montserrat Armengou i Ricard Belis
2004. L. Slim i M. Borgmann (el Líban-Alemanya)
2005. Constantin Costa Gavras (França)
2006. José Maria Berzosa
2007. Carles Bosch
2008. Tomàs Mallol
2009. Giuliano Montaldo (Itàlia)
2010. Centro Buñuel de Calanda
2011. Agnès Varda (França)
2012. Elías Querejeta
2013. Jirí Menzel (República Txeca)
2014. Justin Webster
2015. Javier de Lucas
2016. Robert Guédiguian (França)

PREMI LIBERPRESS LITERATURA

2008. Joan Margarit
2009. Tom Sharpe (el Regne Unit)
2010. Ramiro Pinilla
2011. Josep Maria Castellet
2012. Manuel Costa-Pau
2013. Joan Guasp
2014. Llibreria 22
2015. Petros Márkaris (Grècia)
2016. Mathias Énard (França)

PREMI LIBERPRESS MEMORIAL

2008. Gerda Taro (Alemanya)
2009. José *Zeca* Alfonso (Portugal)
2010. Víctimes Civils de Marjayun (el Líban)
2011. 17 Rosas de Guillena, Sevillla
2012. Als infants morts al camp d'Argelers (França)
2013. Lise London (França)
2014. Virgilio Giotti
2015. Sarajevo i Srebrenica (Bòsnia)
2016. Claude Nougaro (França)

PREMI LIVERDPRESS

2014. Fundació Mar
2015. Carlos Drews (Colòmbia)
2016. Fundació Mona

Jaume Capdevila, *Kap* PREMI LIBERPRESS 2017

Jaume Capdevila i Herrero, Kap, va néixer a Berga el 1974 i és un gran dibuixant d'humor i caricaturista català. Actualment publica les seves vinyetes als diaris *La Vanguardia* i *El Mundo Deportivo*, a revistes catalanes com *El Triangle* o *El Web Negre* i a revistes estrangeres com *Courrier International*, *Siné Mensuel*, *Siné Hebdo*, *La Méche*, *Zélium* (totes franceses) i *L'Antitempo* (italiana), entre d'altres. També publica als EUA mitjançant el *Political Cartoonists Index* de Daryl Cagle, ha dibuixat en directe en programes de televisió com *Els Matins* de TV3 i forma part del consell de direcció de l'Instituto Quevedo del Humor de la Fundación General de la Universitat d'Alcalá. Se'l considera un dels principals especialistes a Catalunya pel que fa al dibuix d'humor i la premsa satírica. També és president de Dibuixants sense Fronteres i membre de l'associació internacional de dibuixants d'humor patrocinada per l'ONU Cartooning for Peace (Premi LiberPress Associació 2013). L'any 2009 li vanconcedir el Premi Internacional d'Humor Gat Perich, i el 2015, el Premi Notari de l'Humor de la Universitat d'Alacant. El febrer de 2016 va guanyar alhora el primer i el tercer premi d'un dels certàmens del món de l'humor gràfic més prestigiosos d'Europa, el Press Cartoon Europe. Té moltes obres amb els seus ninots, entre les quals destaquem *Sense Kap ni peus*, *Manar! Manar!*, *Som i serem: Postals de la Catalunya independent*, *Pujol i fa sol* i *Kap: 15 anys gegants*, i moltes altres de col·lectives, com *Any d'estelades*, *Fins als Borbons*! i *Any de consulta*. Estudiós i expert de l'humor gràfic d'ara i, sobretot, d'abans, també té moltes obres dedicades a altres mestres, publicacions desaparegudes i temes candents, com *Muntañola, Bagaria, Tísner*, *Antologia de la caricatura anticlerical*, *Andreu Dameson*, *El Gran Vázquez*, *L'Esquella de la Torratxa*, *Cu-cut*, *La Campana de Gràcia*, *Papitu* i *Perich* (amb Raquel Perich). Ha fet exposicions a Barcelona, París, Granada, Madrid i Mèxic, entre altres llocs. La seva obra és habitual als circuits internacionals d'humor gràfic, i ha aconseguit el Premi Humoris Causa a la Biennale Internazionale di Humor Grafico Vino, Humour e... Fantasia (Itàlia), i mencions al Festival Internazionale di Humor Grafico (Itàlia), al Press Cartoon Europe (Bèlgica) i al World Press Cartoon.

Jaume Capdevila i Herrero, *Kap*, rep el Premi LiberPress 2017 per una obra amplíssima, sense fronteres, provocadora, contundent, sàvia, profunda i plena d'un humor intel·ligent, refinat i satíric. També perquè és una persona senzilla, bona, republicana, imprescindible i divertida, un geni teòric i pràctic de l'humor gràfic i de la caricatura que sempre ha lluitat per les llibertats de la gent i dels pobles, especialment per la llibertat d'expressió, i un amic incondicional de LiberPress. Moltes gràcies per tot, Jaume!

Jaume Capdevila, *Kap* LIBERPRESS AWARD 2017

Jaume Capdevila i Herrero, Kap, was born in Berga in 1974 and is a great Catalan cartoonist and caricaturist. He currently publishes his vignettes in the newspapers *La Vanguardia* and *El Mundo Deportivo*, in Catalan magazines such as *El Triangle* and *El Web Negre* and in foreign journals such as *Courrier International*, *Siné Mensuel*, *Siné Hebdo*, *La Méche and Zélium* (all French) and *L'Antitempo* (Italian), among others. He also publishes in the USA through *Daryl Cagle's Political Cartoonists Index*, he has drawn live on TV shows such as *Els Matins* on TV3 and is a member of the board of directors of the Quevedo Institute of Humour of the General Foundation of the University of Alcalá. He is considered one of the most important specialists in Catalonia in terms of humorous sketches and the satirical press. He is also president of Cartoonists without Borders and a member of the international association of humorous cartoonists sponsored by UN Cartooning for Peace (LiberPress Associations Award 2013). In 2009, he was awarded the Gat Perich International Humour Prize, and in 2015, the Notary Award for Humour at the University of Alicante. In February 2016, he won both the first and third prizes at one of the most prestigious European events in the world of graphic humour, Press Cartoon Europe. He has many works with his caricatures, among which we can highlight *Sense Kap ni peus, Manar! Manar!, Som i serem*: *Postals de la Catalunya independent*, *Pujol i fa sol*, *Kap: 15 anys gegants*, and many others with collectives, such as *Any d'estelades*, *Fins als Borbons!* and *Any de consulta*. He is a scholar and expert in graphic humour from today and, above all, from the past; he also has many works dedicated to other masters, missing publications and hot topics, such as *Muntañola*, *Bagaria*, *Tísner*, *Antologia de la caricatura anticlerical*, *Andreu Dameson*, *El Gran Vázquez*, *L'Esquella de la Torratxa*, *Cu-cut*, *La Campana de Gràcia*, *Papitu and Perich* (with Raquel Perich). He has had exhibitions in Barcelona, Paris, Granada, Madrid and Mexico, among other places. His work is commonly found on international graphic humour circuits, and he won the Humoris Causa Award at the Biennale Internazionale di Humor Grafico Vino, Humore e Fantasia (Italy), and mentions at the Festival Internazionale di Humor Grafico (Italy), at Press Cartoon Europe (Belgium) and at World Press Cartoon.

Jaume Capdevila i Herrero, *Kap*, receives the 2017 LiberPress Award for a vast body of work, without borders, provocative, forceful, wise, profound and full of intelligent, refined, satirical humour. Also, because he is a simple, good, republican, essential and fun person, a theoretical and practical genius of graphic humour and caricature, who has always fought for the freedoms of people and peoples, especially for freedom of expression, and is an unconditional friend of LiberPress. Thank you very much for everything, Jaume!

Femen
PREMI LIBERPRESS CATALUNYA 2017

Femen és un grup rebel i contestatari ucraïnès, fundat a Kíev el 2008 per l'economista Anna Hutsol i que ha esdevingut internacional. Els seus integrants són quasi exclusivament dones, i es manifesten despullant-se davant el que consideren el totalitarisme i la hipocresia del poder: el fanatisme de les religions, el masclisme i l'explotació de la dona; a favor dels drets humans i l'avortament, i en contra de la pena de mort i totes les activitats polítiques antidemocràtiques. Té representacions en molts països del món, i els seus objectius són promoure el lideratge femení davant el conservadorisme i el masclisme i organitzar una revolució de les dones mitjançant la manifestació pacífica de despullar-se en públic davant els líders que volen escarnir. Consideren que despullar-se és l'única manera que se les tingui en compte, i aquesta manera de manifestar-se i protestar contra el cinisme i les injustícies s'ha mostrat poderosa i eficient. Les corones de flors que a vegades porten són el símbol de la feminitat orgullosa i de la rebel·lia. Entre les seves accions més audaces hi ha les protestes davant l'ambaixada egípcia a Estocolm contra les religions teocràtiques amb el lema «Sharia is not a constitution», a la catedral de Notre-Dame de París per celebrar la renúncia de Benet XVI a la plaça de Sant Pere de Roma amb el lema «God is woman», als Jocs Olímpics de Londres per protestar contra el COI i la seva protecció dels règims islamistes sanguinaris, a París davant el líder iranià contra la pena de mort, a París contra Marie Le Pen, als Estats Units davant el col·legi electoral de Donald Trump i a Espanya contra el cardenal ultraconservador Rouco Valera, entre moltes altres.

Femen rep el Prem LiberPress Catalunya 2017 per la seva lluita i protesta pacífica, valenta, original, audaç, provocadora, eficaç, i seriosa i divertida alhora, mitjançant la qual denúncia els excessos de les religions, del masclisme, dels polítics antidemocràtics o democràtics estúpids, del conservadorisme, dels bons costums i de la hipocresia, i defensa principalment les dones oprimides, però també tota la humanitat, amb una ferma advocació dels drets humans.

Femen
LIBERPRESS CATALONIA AWARD 2017

Femen is a Ukrainian dissident rebel group founded in Kiev in 2008 by the economist Anna Hutsol that has since become international. Its members are almost exclusively women and they demonstrate by stripping off in protest at what they consider totalitarianism and the hypocrisy of power: the fanaticism of religions, machismo and the exploitation of women; in favour of human rights and abortion, and against the death penalty and all anti-democratic political activities. It has representations in many countries around the world and its goals are to promote women's leadership in the face of conservatism and male domination and to organise a women's revolution through the peaceful demonstration of stripping in public before the leaders they wish to mock. They believe that undressing is the only way they be will noticed and this way of expressing themselves in protest against cynicism and injustice has proved to be powerful and efficacious. The crowns of flowers they sometimes wear are the symbol of proud femininity and rebellion. Their most audacious actions include the protests at the Egyptian embassy in Stockholm against theocratic religions under the slogan “Sharia is not a constitution”, at Notre-Dame cathedral in Paris to celebrate the resignation of Benedict XVI in St. Peter's Square in Rome with the motto God is woman, at the London Olympics to protest against the IOC and its protection of blood-stained Islamist regimes, in Paris in front of the Iranian leader in protest against the death penalty, in Paris against Marie Le Pen, in the United States before the electoral college of Donald Trump, and in Spain against the ultra-conservative cardinal, Rouco Varela, among many others.

Femen receives the Prem LiberPress Catalunya 2017 for its simultaneously peaceful, courageous, original, bold, provocative, effective, serious and amusing protests, through which it denounces the excesses of religions, machismo, anti-democratic politicians or democratically-challenged politicians, conservatism, good customs and hypocrisy. It mainly defends oppressed women, but takes into account the whole of humanity, with a firm advocacy of human rights.

Al poble yazidita
PREMI LIBERPRESS CATALUNYA 2017

El yazidisme és una religió preislàmica de l'Orient Mitjà d'origen remot (uns 2.000 anys aC), provinent de les antigues religions perses, pacífica i tolerant. La seva ciutat santa és Lalish, a la província de Nínive, abans Mossul (Iraq), i va ser la principal religió dels kurds fins al segle VII dC, quan van patir una islamització obligatòria que els va deixar en una petita minoria que sempre ha estat molt perseguida. La major part viu a prop de Mossul, i també hi ha petites comunitats a Armènia, Geòrgia, Iran, Rússia, Síria i Turquia. En total serien unes 800.000 persones abans del genocidi al qual han estat sotmesos, primer per Al-Qaida i després per l'ISIS, acusats d'adorar el dimoni. Hi ha refugiats yazidites a Alemanya i l'Amèrica del Nord. Dues de les persones que representen la seva lluita contra l'extermini i els patiments soferts són Nadia Murad i Farida Abbas. Nadia Murad, als dinou anys, fou segrestada per l'ISIS, torturada i utilitzada com a botí de guerra i esclava sexual, després de veure com exterminaven tota la seva família (mare, germans…). Un jorn va poder fugir i demanar asil a Alemanya, on se l'ha ajudat econòmicament i ha rebut assistència mèdica i psicològica. Amb el suport de l'organització yazidita Yazda, va decidir explicar la seva història, demanar justícia davant el Tribunal Penal Internacional i reunir-se amb la majoria de líders polítics mundials. Líder del moviment, va rebre el Premi Sàkharov i el de l'Associació per a les Nacions Unides a Espanya (ANUE), a Barcelona, entre d'altres, per la seva lluita pels drets humans i pel seu poble. Farida Abbas és una dels 6.500 yazidites supervivents del genocidi perpetrat per l'ISIS. Nascuda a Kojo (al nord de l'Iraq), era estudiant quan l'ISIS atacà el seu poble, matà tots els homes i agafà les dones i els infants com a ostatges. Durant quatre mesos va patir tot tipus de tortures mentals i físiques, i va ser utilitzada com a esclava sexual, fins que es va poder escapar dels segrestadors. Com Nadia, ha publicat un llibre i ha fet nombroses conferències i entrevistes en què ha explicat el patiment del poble yazidita.

El poble yazidita rep el Premi LiberPress Catalunya 2017 per la persecució i els patiments soferts durant tot el seu esdevenir com a minoria religiosa, especialment en els darrers anys, en els quals s'ha produït un veritable extermini (que hem de qualificar de genocidi), i en homenatge a tots els seus homes, dones i infants torturats, esclavitzats i morts, i als que s'han convertit en nous refugiats després de la terrible diàspora d'aquesta comunitat, que tan bé representen Nadia Murad i Farida Abbas, valentes lluitadores pel seu poble, per la seva memòria, per la pau i perquè la justícia universal caigui sobre els seus assassins.

To the yazidi people
LIBERPRESS CATALONIA AWARD 2017

Yazidism is a pre-Islamic Middle Eastern religion with a remote origin (about 2,000 years BC). It originates from the ancient Persian religions and is peaceful and tolerant. Its holy city is Lalish, in the province of Nineveh, formerly Mossul (Iraq), and it was the main religion among the Kurds until the 5th century AD, when they suffered a mandatory Islamisation that left them in a small minority that has been much persecuted ever since. Most live near Mossul, and there are also small communities in Armenia, Georgia, Iran, Russia, Syria and Turkey. In total, there would have been some 800,000 people before the genocide they were subjected to, first by Al-Qaeda and then by ISIS, who accused them of devil worship. There are Yazidi refugees in Germany and North America. Two of those who represent their struggle against extermination and suffering are Nadia Murad and Farida Abbas. At age nineteen, Nadia Murad was kidnapped by ISIS, tortured and used as spoils of war and a sex slave, after seeing her whole family (mother, brothers, etc.) murdered. One day she was able to escape and request asylum in Germany, where she has been helped financially and has received medical and psychological assistance. With the support of the Yazidi Yazda organisation, she decided to tell her story, demand justice before the International Criminal Court and meet with most of the world's political leaders. As leader of the movement, she received the Sakharov Prize and that of the Association for the United Nations in Spain (ANUE) in Barcelona, among others, for her struggle for human rights and her people. Farida Abbas is one of the 6,500 Yazidi survivors of the genocide perpetrated by ISIS. Born in Kojo (northern Iraq), she was a student when ISIS attacked her people, killed all the men and took the women and children as hostages. For four months, she suffered all kinds of mental and physical torture and was used as a sex slave, until he was able to escape from her kidnappers. Like Nadia, she has published a book and has given numerous lectures and interviews in which she explains the suffering of the Yazidi people.

The Yazidi people receive the LiberPress Catalunya 2017 Prize for the persecution and suffering they have suffered throughout their existence as a religious minority, especially in recent years, in which there has been a veritable extermination (which we have to describe as genocide). In homage to all its men, women and children who have been tortured, enslaved and killed, and those who have become new refugees after the terrible diaspora of this community, which is so well represented by Nadia Murad and Farida Abbas, brave fighters for their people, for their memory, for peace and for universal justice for their murderers.

Paolo Bianchini
PREMI LIBERPRESS CINEMA 2017

Paolo Bianchini va néixer a Roma i és un director de cinema italià. Va començar com a ajudant de direcció de directors italians importants com Luigi Zampa, Mario Monicelli, Luigi Comencini, Vittorio De Sica, Mauro Bolognini i Sergio Leone, entre d'altres. Després es va dedicar al cinema comercial i a la publicitat, i va treballar per a grans empreses internacionals fins al 1997, quan va tornar al cinema amb *La grande quercia*, premiada al Festival de Berlín, al Festival Napa Valley (Califòrnia), al Chicago Film Festival i al Festival Internacional de Cinema per a Joves de Laon (França). El 2002 va dirigir *L'uomo del vento*, patrocinada per l'UNICEF, el 2004, *Posso chiamarti amore?*, i el 2005, *Il bambino sull'acqua*. Amb Paola Rota va fundar Alveare Cinema, una productora que ha produït films com *Il giorno, la notte. Poi l'alba* o *Il sole dentro*, molts sota el patrocini d'UNICEF. També cal destacar els films *L'addio* a Enrico Berlinguer (1984), un documental col·lectiu, *Vite a perdere* (2003), *Codice Aurora* (2007) i *Mal'aria* (2009). El 2002 va ser anomenat ambaixador d'UNICEF pel seu treball sobre els problemes de la infància, que ha tractat en moltes de les seves obres. Actualment, junt amb el seu fill, fa cinema dins de les presons italianes amb una websèrie de la televisió pública italiana sobre la reinserció dels joves.

Paolo Bianchini rep el Premi LiberPress Cinema 2017 per la seva extraordinària carrera cinematogràfica, dedicada en gran part al cinema social i de compromís, per la seva defensa i visió del món de la infància i l'adolescència a través del cine, per haver mostrat amb gran bellesa i tendresa la marginació, els desvalguts, els vulnerables i els éssers que són víctimes de qualsevol mena de poder, pel seu mestratge, per la seva coherència i independència, i per l'esteticisme, la bellesa i la duresa, només quan és necessària, de la seva admirable i prestigiosa obra.

Paolo Bianchini
LIBERPRESS CINEMA AWARD 2017

Paolo Bianchini is an Italian film director born in Rome. He began as an assistant director to such major Italian film directors as Luigi Zampa, Mario Monicelli, Luigi Comencini, Vittorio De Sica, Mauro Bolognini and Sergio Leone. He then moved into commercial film making and advertising, working for large international companies, until 1997, when he returned to the cinema with *La grande quercia*, which won a prize at the Berlin Festival, the Napa Valley Festival (California), Chicago Film Festival and the International Youth Film Festival in Laon (France). In 2002 he directed *L'uomo del vento* sponsored by UNICEF, in 2004 *Posso chiamarti amore?*, and in 2005 *Il bambino sull'acqua*. With Paola Rota, he founded Alveare Cinema, a production company responsible for films such as *Il giorno, la notte. Poi l'alba* or *Il sole dentro*, many sponsored by UNICEF. Also worthy of mention are the films *L'addio a Enrico Berlinguer* (1984), a collective documentary, *Vite a perdere* (2003), *Codice Aurora* (2007) and *Mal'aria* (2009). In 2002, he was named a UNICEF Ambassador for his work on childhood problems, a subject he has dealt with in many of his films. Working with his son, he is currently making films in Italian prisons for a web series from Italian public television about the reintegration of young people.

Paolo Bianchini receives the 2017 LiberPress Cinema Award for his extraordinary cinematographic career devoted largely to social and committed cinema; for his defence and view of the world of childhood and adolescence through films, for having shown with great beauty and tenderness the marginalised, the underpri-vileged, the vulnerable, and those beings who are victims of any type of power, for their mastery, their coherence and independence, and for the aestheticism, beauty and hard-hitting nature (only when necessary) of his admirable and prestigious work.

Maria Farantouri
PREMI LIBERPRESS CANÇÓ 2017

Maria Farantouri, cantant i activista política i cultural, va néixer a Atenes el 28 de novembre de 1947. El seu inici en la cançó va ser durant l'adolescència, quan va participar en el cor de The Society of Friends of the Greek Music, on va comprendre que el cant es convertiria en el seu camí i la seva vida. Els primers passos com a solista, gràcies a la seva rica veu de contralt, els va fer al costat de molts artistes joves que aspiraven a fer reviure la música grega. Destaca la seva relació amb el compositor Mikis Theodorakis, que va voler que treballessin junts. Aviat, la veu de Maria Farantouri es va sentir en tots els esdeveniments polítics i socials importants. Durant la dictadura militar (1967-1974), es va mostrar activista i rebel personalment i artísticament, i va gravar cançons protesta a l'exili. Ha cantat poemes de Federico García Lorca, Neruda i Víctor Jara, i ha gravat en espanyol «Hasta siempre, comandante». També és notable el seu cicle sobre Mauthausen. El treball de Theodorakis The Hostage es va representar en totes les manifestacions de pau, i Maria va fer la cançó «The Laughing Boy», coneguda a tot Grècia i, finalment, al món. Ha cantat al costat del cantant català Josep Tero, i fou membre del parlament grec entre 1989 i 1993, com a representant del Moviment Socialista Panhel·lènic (PASOK).

Maria Farantouri rep el Premi LiberPress Cançó 2017 per la seva veu tendra, militant i compromesa amb la cançó social i de protesta grega, que ha denunciat la dictadura del seu país, els totalitarismes polítics, el reaccionarisme i la repressió, ha barrejat la contundència de la denúncia amb la bellesa de la poesia i ha participat activament en la lluita per la consecució de la democràcia, les llibertats i el respecte als drets humans.

Maria Farantouri
LIBERPRESS SONG AWARD 2017

Maria Farantouri, singer and political and cultural activist, was born in Athens on November 28, 1947. She began singing as a teenager when she joined the choir of The Society of Friends of Greek Music, where she understood that singing would become her path and her life. She took her first steps as a soloist, thanks to her rich contralto voice, together with many young artists who aspired to revive Greek music. She emphasises her relationship with the composer Mikis Theodorakis, who wanted them to work together. Soon Maria Farantouri's voice began to be heard at all important political and social events. During the military dictatorship (1967-1974), she was an activist and a rebel, both personally and artistically, recording protest songs in exile. She has sung poems by Federico García Lorca, Neruda and Víctor Jara, and has recorded "Hasta siempre, comandante" in Spanish. Also remarkable is her series on Mauthausen. The Theodorakis composition, "The Hostage", was performed at all the peace demonstrations, and Maria performed the song "The Laughing Boy", known throughout Greece and, finally, all over the world. She has sung with the Catalan singer, Josep Tero, and was a member of the Greek parliament between 1989 and 1993, as a representative of the Pan-Hellenic Socialist Movement (PASOK).

Maria Farantouri receives the LiberPress Song 2017 Award for her tender voice, her militancy and her commitment to Greek social and protest songs, through which she has denounced the dictatorship in her country, political totalitarianism, reactionarism and repression; she has combined the forcefulness of denunciation with the beauty of poetry and has participated actively in the struggle to achieve democracy, freedom and respect for human rights.

Roser Rosés
PREMI LIBERPRESS CAMINS 2017

Roser Rosés Senabre va néixer a Barcelona el 1926. El 1938 els seus pares la van enviar a l'URSS per protegir-la dels perills de la Guerra Civil. Allà, però, va patir els estralls de la Segona Guerra Mundial sense poder tornar a casa, i va sobreviure miraculosament. Quan el 1947 va poder tornar a Barcelona, passant per Mèxic i amb papers falsos, es va trobar amb la misèria i la postguerra dels vençuts en la seva pròpia família. Ha impartit classes de català i rus, ha treballat de correctora i ha col·laborat en el Club d'Amics de la UNESCO. Actualment, amb noranta anys, és voluntària al Museu d'Història de Catalunya, on forma part del Consell de Savis i explica als alumnes de diversos nivells les seves vivències a causa de les guerres. Ha publicat *Trenes tallades* (Edicions Cal·lígraf), la història del seu periple vital a Rússia, i ha estat un gran èxit.

Roser Rosés Senabre rep el Premi LiberPress Camins 2017 per una vida llarga en la qual ha fet camins múltiples i dificilíssims des de molt petita, ha portat amb gran responsabilitat i maduresa la seva infància i adolescència, ha passat la Guerra Civil espanyola, la Segona Guerra Mundial i els pitjors anys del franquisme sense descoratjar-se, fins a retrobar, amb tots nosaltres, la llibertat, i, ja de més gran, d'una manera prudent, sàvia i tolerant, ha obert els camins de la memòria a altres infants i adolescents, tal vegada més afortunats.

Roser Rosés
LIBERPRESS PATHS AWARD 2017

Roser Rosés Senabre was born in Barcelona in 1926. In 1938, her parents sent her to the USSR to shield her from the dangers of the Civil War. There, however, she suffered the ravages of World War II and, although unable to return home, she miraculously survived. In 1947, she was able to return to Barcelona via Mexico and with false papers. In her own family, she came face to face with the poverty and misery of the defeated in the post-war period. She has taught Catalan and Russian classes, worked as a proofreader and collaborated with the Friends of UNESCO Club. Currently, at the age of ninety, she volunteers at the Museum of the History of Catalonia, where she is a member of the Council of Elders and tells students of various ages about her experiences due to wars. She has published *Trenes tallades* (Edicions Cal·lígraf), the story of her life journey in Russia, which has been a great success.

Roser Rosés Senabre receives the LiberPress Camins Prize 2017 for a long life in which she has trodden many paths from an early age, some of great difficulty. She showed great responsibility and maturity in her childhood and adolescence; she went through the Spanish Civil War, the Second War World and the worst years of the Franco regime without becoming discouraged, until she found freedom again, along with the rest of us. Now, older, wiser and more tolerant, she has opened up the paths of memory to other children and teenagers, who are perhaps more fortunate.

Pallassos sense Fronteres
PREMI LIBERPRESS ASSOCIACIÓ 2017

Pallassos sense Fronteres és una organització no governamental catalana de pallassos, d'àmbit internacional, de caràcter humanitari i sense ànim de lucre, fundada a Barcelona el 1993. El seu objectiu és actuar en zones de conflicte o exclusió a fi de millorar la situació psicològica i emocional de les poblacions refugiades i de les dels països arrasats per la violència, la guerra o les catàstrofes naturals mitjançant les activitats artístiques, l'humor i la comicitat dels pallassos, així com sensibilitzar la societat sobre la situació de les poblacions afectades i promoure actituds solidàries. Quasi sempre ha estat present en llocs amb conflictes bèl·lics o zones catastròfiques com a Iugoslàvia, Palestina, l'est de la República Democràtica del Congo, Algèria (el Sàhara), el Líban, Jordània, Haití, Moçambic, la Costa d'Ivori i Namíbia, entre d'altres. La dirigeix Jaume Mateu (Tortell Poltrona), un home i pallasso genial, sempre rodejat d'un munt de dones i homes tan valents i solidaris com ell.

Pallassos sense Fronteres rep el Premi LiberPress Associació 2017 per una idea i una trajectòria emotiva, emocionant, solidària, plena de sensibilitat i molt valenta, en la qual, lluitant arreu del món pels desprotegits, ha sabut canviar llàgrimes per somriures, transformar penes en joia, fer oblidar durant una estona les injustícies als qui les pateixen, demostrar la seva immensa humanitat a tota la humanitat, cercar la concòrdia i la pau, i evidenciar que el riure i la fantasia són eines eficaces per portar instants de felicitat i esperança als infants i al futur. En definitiva, una feina plena de coratge i simpatia, altruista i impagable.

Clowns without Borders
LIBERPRESS ASSOCIATION AWARD 2017

Clowns Without Borders is a non-profit Catalan humanitarian NGO with an international reach. It was founded in Barcelona in 1993. Its objective is to act in areas of conflict or exclusion to help improve the psychological and emotional situation of refugee populations and those of countries devastated by violence, war or natural disasters, through artistic activities, humour and the comicality of clowns, as well as to make society aware of the situation of the affected populations and promote attitudes of solidarity. It has almost always been present in places of conflicts or catastrophic zones such as Yugoslavia, Palestine, the east of the Democratic Republic of the Congo, Algeria (the Sahara), Lebanon, Jordan, Haiti, Mozambique, Ivory Coast and Namibia, among others. It is headed by Jaume Mateu (Tortell Poltrona), a great man and a fantastic clown, who is always surrounded by a multitude of women and men as courageous and supportive as him.

Clowns without Borders receives the 2017 LiberPress Association Award for an idea that is emotive, exciting, solidary, full of sensitivity and very courageous, in which it struggles to help the unprotected around the world. It is able to change tears into smiles, transform sorrow into joy, help people forget for a while the injustices they are suffering. It demonstrates immense humanity to all of humanity, seeks peace and harmony, and shows that laughter and fantasy are effective tools for bringing moments of happiness and hope to children and the future. In short, it is a task that takes great courage, empathy and altruism and it is priceless.

Bernardo Atxaga
PREMI LIBERPRESS LITERATURA 2017

José Irazu Garmendia, veritable nom de Bernardo Atxaga, va néixer el 1951 a Asteasu, Guipúscoa. La seva obra, que inclou novel·la, conte, poesia i assaig, ha estat escrita i publicada íntegrament en eusquera, però també traduïda a diverses llengües. És llicenciat en ciències econòmiques per la Universitat de Bilbao i en filosofia i lletres per la Universitat de Barcelona. És membre de ple dret de la Reial Acadèmia de la Llengua Basca des del 2006, i també de la Jakiunde, l'Acadèmia de les Ciències, de les Arts i de les Lletres. El 1976 va escriure la seva primera novel·la, *Ziutateaz* ('De la ciutat'), i el 1978, el poemari *Etiopia* ('Etiòpia'). Sempre escriu en eusquera com a lluita contra la repressió política. El 1988 va publicar la seva obra més coneguda, *Obabakoak* ('Els d'Obaba'), que ha estat traduïda a vint-i-sis idiomes i que va guanyar el Premi Nacional de Narrativa el 1989.

El 2003 va publicar *Soinujolearen semea* ('El fill de l'acordionista'). Finalitzat el cicle *Obaba*, el 2005 va publicar *Lekuak* ('Llocs') i el 2007, *Markak: Gernika 1937* ('Marques: Gernika 1937'), que recull reflexions sobre el bombardeig nazi a aquesta vila. El 2009 va publicar la novel·la *Zazpi etxe Frantzian* ('Set cases a França'), publicada al mateix temps en eusquera, castellà, català i gallec, i el 2013, *Nevadako egunak* ('Dies de Nevada'), que va obtenir el Premi de la Crítica 2014. Ha estat guardonat amb premis com el Donostiako Hiria (1979 i 1983), el Premi Nacional de Narrativa (1989), el Premi Euskadi de Literatura (1989, 1991, 1996 i 1997) i el Premi de la Crítica (1978, 1985, 1988, 1993, 2003 i 2014), entre molts altres.

Bernardo Atxaga rep el Premi LiberPress Literatura 2017 pel conjunt de la seva obra literària feta amb originalitat, riquesa, sensibilitat i enginy, en la qual ha tractat amb tendresa i duresa alhora temes com la Guerra Civil, ETA, la transició democràtica i la vida dels homes i dones d'un País Basc rural, treballador i diferent, i ha insistit en la memòria social col·lectiva, amb tolerància, humanitat, bondat i valentia, i també per la seva defensa de la llengua i la cultura basca. És un escriptor únic que ha conquerit l'atenció de lectors de totes les llengües i cultures des d'una literatura diversa i compromesa amb els valors de la llibertat i la dignitat humana.

Bernardo Atxaga
LIBERPRESS LITERATURE AWARD 2017

José Irazu Garmendia, the real name of Bernardo Atxaga, was born in 1951 in Asteasu, Guipúzcoa. His work, which includes novels, stories, poetry and essays, has been written and published entirely in Basque, but also translated into several languages. He holds a degree in economics from the University of Bilbao and another in arts from the University of Barcelona. He has been a full member of the Royal Academy of the Basque Language since 2006, and also of the Jakiunde, the Academy of Sciences, Arts and Letters. In 1976, he wrote his first novel, *Ziutateaz* (*About the City*), and in 1978, the poem collection *Etiopia* (*Ethiopia*). He always writes in Basque as part of his struggle against political oppression. In 1988, he published his best-known work, *Obabakoak* ('*Individuals and things of Obaba*'), which has been translated into twenty-six languages and was awarded the National Narrative Prize in 1989. In 2003, he published *Soinujolearen semea* (*The Accordionist's Son*). After completing the *Obaba* series, in 2005 he published *Lekuak* (*Places*) and in 2007, *Markak: Gernika 1937*, a compilation of reflections on the Nazi bombing of Guernica. In 2009, his novel *Zazpi etxe Frantzian* (*Seven Houses* in France) was published simultaneously in Basque, Spanish, Catalan and Galician, and in 2013 he published *Nevadako diaak* (*Nevada Days*), which won the 2014 Critics Award. He has been awarded prizes such as the Donostiako Hiria (1979 and 1983), the National Narrative Prize (1989), the Euskadi Prize for Literature (1989, 1991, 1996 and 1997) and the Critics Prize (1978, 1985, 1988, 1993, 2003 and 2014), among many others.

Bernardo Atxaga receives the 2017 LiberPress Literature Prize for all his literary works created with originality, richness, sensitivity and ingenuity, in which he has treated with simultaneous tenderness and firmness such issues as the Civil War, ETA, the democratic transition, and the life of the hardworking and different rural men and women of the Basque country, and he has insisted on collective social memory, with tolerance, humanity, kindness and courage, and also for his defence of the Basque language and culture. He is a unique writer who has won the attention of readers of all languages and cultures with a diverse literature committed to the values of freedom and human dignity.

Greenpeace
PREMI LIVERDPRESS 2017

Greenpeace és una organització no governamental ambientalista fundada el 1971 a Vancouver, el Canadà. El seu objectiu és protegir i defensar el medi ambient intervenint en diferents llocs del planeta quan es cometen atemptats contra la natura i es posa en perill el medi ambient. Fa campanyes per parar el canvi climàtic, protegir la biodiversitat, promoure l'alimentació saludable, rebutjar la utilització de transgènics, disminuir la contaminació, evitar la desaparició de les espècies animals i dels paradisos vegetals, posar fi a l'ús de l'energia nuclear i les armes, i protegir els boscos i els paratges naturals, especialment el territori àrtic. Té oficines a més de quaranta-quatre països de tot el món, més de tres milions de socis i un vaixell famós, el Rainbow Warrior. Enumerar la seva tasca immensa necessitaria planes i planes, però podem destacar que se centren en es amenaces més greus per al futur del planeta, com l'energia nuclear, els tòxics, la desforestació, el canvi climàtic o el desgel de l'Àrtic. Són famoses les seves actuacions contra la multinacional petroliera Esso, propietària de l'Exxon Valdez, naufragat a les costes d'Alaska, la lluita contra la cacera de balenes, la catàstrofe de la fàbrica de pesticides d'Union Carbide a Bhopal, l'Índia, l'oposició als assajos atòmics i la lluita constant per la pau. En aquesta lluita ha arriscat (i perdut) vides humanes en defensa del medi ambient.

Greenpeace rep el Premi LiverdPress 2017 per la seva tasca immensa, independent, valenta, perillosa i valuosíssima en defensa del medi ambient, per la seva lluita contra el canvi climàtic i a favor de la preservació de les espècies, per la seva denúncia i el seu esforç per aconseguir un món més racional, saludable i habitable per a tota la humanitat i les espècies animals i vegetals amb què convivim, i per la seva defensa de la nostra vida, la nostra qualitat natural de vida i el nostre futur davant dels interessos polítics i econòmics dels poderosos. Probablement és una de les organitzacions més essencials i necessàries per a la humanitat, sense la qual estaríem en una situació crítica. Moltes gràcies.

Greenpeace
LIVERDPRESS AWARD 2017

Greenpeace is a non-governmental environmental organisation founded in 1971 in Vancouver, Canada. Its aim is to protect and defend the environment by intervening in different places on the planet where nature is under attack and the environment is endangered. It undertakes campaigns to stop climate change, protect biodiversity, promote healthy eating, reject the use of genetically modified foods, reduce pollution, prevent the disappearance of animal species and plant havens, end the use of nuclear energy and weapons, and protect forests and natural landscapes, especially in the Arctic. It has offices in more than forty-four countries around the world, more than three million members and a famous ship, the Rainbow Warrior. It would take pages and pages to list its immense task, but we can highlight that it focuses on the most serious threats to the future of the planet, such as nuclear energy, toxic chemicals, deforestation, climate change, and the thawing of the Arctic ice. Its actions include those against the multinational oil company, Esso, owner of the Exxon Valdez, which sunk off the coast of Alaska, the struggle against whale hunting, the catastrophe of the Union Carbide pesticide factory in Bhopal, India, opposition to atomic tests and the constant struggle for peace. Human lives have been risked (and lost) in this struggle to defend the environment.

Greenpeace receives the LiverdPress 2017 Award for its immense, independent, courageous, dangerous and hugely valuable work in defence of the environment, for its struggle against climate change and for the preservation of species, for its denunciation and its efforts to achieve a more rational, healthy and liveable world for all humanity and the animal and plant species we live with, and for the defence of our way of life, our natural quality of life and our future in the face of the political and economic interests of the powerful. It is probably one of the most essential and necessary organisations for humanity, without which we would be in a critical situation. Thank you so much.

Salvador Puig Antich
MEMORIAL LIBERPRESS 2017

Salvador Puig Antich (Barcelona, 30 de maig de 1948) fou un jove militant anarquista i antifeixista que va formar part del Moviment Ibèric d'Alliberament (MIL), que donava suport a la lluita obrera i la revolució armada per intentar fer caure la dictadura franquista. A la tardor de l'any 1973 fou detingut per la mort d'un policia en un tiroteig durant la seva detenció. Després de ser torturat i sotmès a un judici irregular i sense garanties, va ser condemnat a mort per un consell de guerra militar. Malgrat la pressió internacional perquè li commutessin la pena, el van executar per garrot vil al matí del 2 de març de 1974 a la sala de paqueteria de la presó Model de Barcelona, enmig de la indignació popular.

Lluís Llach li dedicà el tema «I si canto trist», que donava títol al seu disc de l'any 1974. Joan Isaac va compondre i cantar «A Margalida» (1976) en homenatge a Puig Antich i a la seva companya. El 2005 Loquillo també va fer una cançó dedicada a la seva memòria, «El año que mataron a Salvador». S'han escrit llibres de poemes, històrics, de teatre i pel·lícules (*Salvador*) sobre la seva vida i la seva mort. Joan Miró va pintar la sèrie «L'esperança del condemnat a mort». El 5 de març de 2016 es va inaugurar una plaça al barri de Roquetes de Barcelona amb un mirador amb vistes a la ciutat i un monument al seu nom.

Havíem pensat anotar aquí qui va ser el jutge militar del procés en el qual fou condemnat i la composició del Consell de Ministres del dictador Franco que en va permetre i ratificar l'execució, però finalment hem decidit que els seus noms no taquin aquesta plana i que el millor és que restin en el silenci i el menyspreu de la seva ignomínia i de la seva infàmia.

Salvador Puig Antich
LIBERPRESS MEMORIAL 2017

Salvador Puig Antich (Barcelona, 30 May 1948) was a young anarchist and anti-fascist militant and a member of the Iberian Liberation Movement (MIL), which supported the workers' struggle and an armed revolution to attempt to topple the Francoist dictatorship. In the autumn of 1973, he was arrested over the death of a policeman in a shootout during his arrest. After being tortured and subjected to an irregular trial without legal guarantees, he was sentenced to death by a military court-martial. In spite of international pressure calling for his sentence to be commuted, he was executed by garrotte on the morning of 2 March 1974 in the parcel hall of the Model Prison in Barcelona, amid widespread popular indignation.

Lluís Llach dedicated the song "I si canto trist" (If I sing sad), the title of his 1974 record, to him. Joan Isaac composed and sang "A Margalida" (1976), a tribute to Puig Antich and his companion. In 2005, Loquillo also dedicated a song to his memory, "El año que mataron a Salvador" (The year they killed Salvador). Poems, histories, plays and films (*Salvador*) have been written about his life and his death. Joan Miró painted "The Hope of the Condemned to Death" series. On 5 March 2016, a square was named after him in the Roquetes district of Barcelona with a viewpoint overlooking the city and a monument in his honour.

We had thought about naming the military judge in the trial in which Puig Antich was condemned to death and the members of the dictator Franco's Council of Ministers that allowed and ratified the execution, but in the end we decided that those names should not sully this page and that it is best that they be treated with silence and contempt for their ignominy and their infamy.

Andrés Vázquez de Sola
AUTOR DEL CARTELL LIBERPRESS 2017

Andrés Vázquez de Sola (San Roque, Cadis, 1927) és un dibuixant, periodista i pintor. Va néixer en una família d'ordre i de dretes, i va estudiar a La Línea de la Concepción i al Seminari de Sacromonte (Granada), que va abandonar aviat. Després va començar a treballar en el diari *Patria*, i a partir del 1951 va militar clandestinament al Partit Comunista d'Espanya (PCE). Va patir actes de censura, acomiadaments i deportacions a altres regions de l'Estat, i va marxar a Madrid, on va treballar en el diari del mateix nom com a col·laborador fix. La repressió va continuar fins que va abandonar aquest diari i Televisió Espanyola, on presentava el programa *La noche del sábado* i dibuixava davant les càmeres caricatures dels participants, i el 1959 va marxar a París a peu. Allà va passar moltes dificultats, i va arribar a dormir sota els ponts del Sena, fins que va publicar «La Gran Corrida Franquista» en el diari satíric *Le Canard Enchainé*, que davant de l'èxit que va tenir va haver de fer una tirada d'un milió d'exemplars. Durant trenta anys va treballar com a periodista a *Le Canard*, *Le Monde*, *Le Monde Diplomatique* i *L'Humanité*, entre d'altres. També va publicar llibres com *La Franquísima Gracia* o *Historia triste de un perro triste*, va organitzar exposicions personals i col·lectives, i va col·laborar en programes de ràdio i televisió. A Espanya va col·laborar amb *Mundo Obrero*, *Interviú* i *El Cocodrilo*, entre d'altres, i unes caricatures contra Felipe González i l'OTAN el van portar a la banqueta dels acusats. El 1972 va rebre la Palma d'Oro a Bordighera (Itàlia) i el 1974, el Nasreddin Hoca a Turquia. És un home coherent, valent, contestatari, compromès, honest amb els seus ideals, mordaç, satíric i profundament divertit que sempre ha incomodat el poder. Mestre de ninotaires i lluitador antifranquista i per la llibertat d'expressió, també ha estat un pintor excepcional que ha fet quadres de gran format, plens d'audàcia i bellesa. El 1985 es va retirar del periodisme i va marxar a viure a Granada. Actualment es dedica a pintar i a fer exposicions monogràfiques com «Lorca y sus amigos», «Mujeres de mis sueños», «La Generación del 27», «República o "esto"», «Homenaje a Francisco Ayala» o «Besitos desde Sodoma», i publica llibres com *Cenizas de un mar en llamas*, dedicat a la immigració. El 2014 li van atorgar la Medalla d'Andalusia i el 2016, el Premi Internacional d'Humor Gat Perich.

Andrés Vázquez de Sola
AUTHOR OF THE LIBERPRESS 2017 POSTER

Andrés Vázquez de Sola (San Roque, Cádiz, 1927) is a sketch artist, journalist and painter. He was born into a family of law and order. He studied in La Línea de la Concepción and at the Seminary of Sacromonte (Granada), which he soon left. Then he began to work on the newspaper *Patria*, and from 1951 he was clandestinely active in the Communist Party of Spain (PCE). He suffered acts of censorship, firings and deportations to other regions of the country, and left for Madrid, where he worked on the newspaper of the same name as a permanent contributor. The repression continued until he left that newspaper and Televisión Española, where he presented the programme *La noche del sábado* (Saturday Night) and drew caricatures of the participants in front of the cameras. In 1959, he walked to Paris. There he had many difficulties and sometimes had to sleep under the bridges of the Seine, until he published *La Gran Corrida Franquista* in the satirical newspaper *Le Canard Enchainé*. It was so successful that the newspaper had to print a million copies. For thirty years, he worked as a journalist at *Le Canard*, *Le Monde*, *Le Monde Diplomatique* and *L'Humanité*, among others. He also published books such as *La Franquísima Gracia* or *Historia triste de un perro triste*. He organised personal and collective exhibitions, and appeared on radio and television programmes. In Spain, he contributed to *Mundo Obrero*, *Interviú* and *El Cocodrilo*, among others, and his cartoons critical of Felipe González and NATO led him into the dock. In 1972, he received the Palma d'Oro in Bordighera (Italy) and, in 1974, the Nasreddin Hoca in Turkey. He is a coherent, brave, anti-establishment, committed, honest man with his biting, satirical and deeply funny ideals that have always discomforted those in power. A master cartoonist and anti-Francoist, he has always fought for freedom of expression. He is also an exceptional artist and has created large-format paintings full of audacity and beauty. In 1985, he retired from journalism and went to live in Granada. He currently devotes his time to painting and organising monographic exhibitions such as Lorca and his friends, Women of my dreams, The Generation of 27, Republic or "this", Tribute to Francisco Ayala or Kisses from Sodom, and publishing books such as *Ashes of a Sea in Flames*, dedicated to immigration. In 2014, he was awarded the Medal of Andalusia and, in 2016, the Gat Perich International Humour Prize.

The Maria's

The Maria's és un projecte musical de Mariona Fàbregas i Mireia Vilalta, les quals van formar un duet el 2014, després d'actuar durant molts anys per separat. Ofereixen interpretacions de temes d'ara i de sempre, amb dos estils de veu totalment diferents, però amb una combinació musical que les fa úniques.

The Maria's

The Maria's is a musical project by Mariona Fàbregas and Mireia Vilalta, who formed a duo in 2014, after having performed separately for many years. They offer their interpretations of pieces new and old, with two totally different styles of voice, but with a musical combination that makes them unique.

Clara Jordan
Presentadora / Presenter

Pia Crozet
Autora dels premis LiberPress, LiberPress Cinema i Liberpress cançó

Escultora, va néixer a Roanne (França), l'any 1950. Va estudiar a França, a l'acadèmia Charpentier, i seguidament a les escoles de Belles Arts de Valence i de Perpinyà. De jove va venir a viure a Catalunya, on s'arrelà. ha realitzat nombroses exposicions a Catalunya i a l'estranger, i ha rebut diversos premis. Ha estat nomenada "precursora del Museu Internacional per a la Pau" de Barcelona. Hi ha obres seves a diversos indrets del món, Girona entre ells, i ha destacat sempre per la seva tasca humanitària i solidària que impregna les seves obres. Des de l'any 2002 és l'autora dels premis LiberPress.

Mercè Riba
Autora dels premis LiberPress Catalunya i LiberPress Literatura

Va néixer a Barcelona l'any 1952. Va estudiar escultura a l'Escola Massana i es va llicenciar en Pintura i Escultura a la Facultat de Belles Arts de Sant Jordi. Amb Ángel Camino i Carles Mauricio va fundar el col·lectiu d'artistes Taller Nou, que tenien com a nexe comú l'obra gràfica. Des de 1979 viu en un poble empordanès, on des del seu taller desenvolupa la seva obra artística dins de la figuració impressionista, tant en escultura com en gravat calcogràfic. Ha fet obra pública per a diverses poblacions i ha exposat regularment a Barcelona, Girona, Cadaqués, Madrid, Bèlgica, Suïssa, França i els Estats Units.

Jaume Torrent
Autor del premi LiberPress Camins

Va néixer a Barcelona l'any 1946. És llicenciat en Dret per la Universitat de Barcelona i té estudis de periodisme. Director de la companyia de teatre La Inestable de Llampaies i autor de diversos textos teatrals representats per la mateixa companyia. Director de la Cia. de Menor Quantia del teatre del Col·legi d'Advocats de Figueres. Dibuixant de vaixells sobre escriptures. Ha fet diverses exposicions a Barcelona, l'Escala, Figueres, Sant Esteve de Sesrovires, Platja d'Aro, La Bisbal i Lleida.

« Així com una fotografia reprodueix la realitat, el dibuixant filtra l'esmentada realitat, o la reinterpreta, per la qual cosa la imatge resultant sempre acaba per tenir un valor afegit. I és que el missatge, la idea, el contingut, diguem-ne com vulgueu, és la part més important del dibuix satíric. (...) la sàtira funciona com un mirall, ja que no deixa de ser una representació gràfica que distorsiona una realitat preexistent per aconseguir algun efecte comunicatiu. La sàtira perd sentit si hom no pot reconèixer l'objecte reflectit. (...) La iconografia satírica es pot utilitzar com a arma perquè acostuma a transportar un missatge transgressor. Un dels motors més potents de la caricatura és la seva capacitat de provocació i transgressió. Transgressió icònica o estètica, o provocació ideològica.»

« Els humoristes tenim un paper social important: correspon a fer riure, picar, incordiar, ser la mosca collonera.... Però alhora fer aquest exorcisme de convertir les coses lletges, dures i desagradables en coses païbles, ajudar que la societat les pugui assimilar. (...) provocar aquest canvi d'estat mental un cop passada la por. (...) Quan pots riure d'una cosa ja ha pres una dimensió controlada per l'ésser humà, i superes la por i l'angoixa.»

« (L'humor gràfic) és un gènere d'opinió, si bé l'humorista no construeix el seu discurs mitjançant les paraules sinó a través d'imatges.»

Jaume Capdevila, *Kap*

Just as a photograph reproduces reality, the designer filters that reality, or reinterprets it, so that the resulting image always ends up having an added value. And it is that message, the idea, the content, call it what you like, that is the most important part of the satirical sketch. [...] Satire works like a mirror, as it is still a graphic representation that distorts a pre-existing reality to achieve a communicative effect. Satire loses meaning if one cannot recognise the reflected object. [...] Satirical iconography can be used as a weapon, because it usually transports a transgressive message. One of the most powerful driving forces of the cartoon is its ability to provoke and transgress. Iconic or aesthetic transgression, or ideological provocation.

We humourists have an important social role: it is our job to make people laugh, to needle, to annoy, to be the pesky fly... but, at the same time, to carry out this exorcism to turn ugly, harsh and unpleasant things into something digestible, to help society assimilate them. [...] to cause this change in mental state once the fear has passed. [...] When you can laugh about something, it takes on a controllable dimension for the human being, and you can overcome the fear and anxiety.

[Graphic humour] is a genre of opinion, although the humourist does not construct his discourse through words, but through images.

Jaume Capdevila, *Kap*

Ho organitzen

Diputació de Girona

Amb el suport de

Ajuntament de Girona

Hi col·laboren

HOTEL NORD 1901
LLIBRERIA 22
ADVOCATS MCCRAGH / DILMÉ
IL·LUSTRE COL·LEGI D'ADVOCATS DE GIRONA
CONSELL DELS IL·LUSTRES COL·LEGIS D'ADVOCATS DE CATALUNYA
EDICIONS CAL·LÍGRAF
COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA (DEMARCACIÓ DE GIRONA)
GRUP GESTIÓ GIRONA
DAVID S. CALAFELL / BLUEBEAT, REALITZACIÓ I MUNTATGE AUDIOVISUAL

Diputació de Girona / Oficina de Difusió / Dipòsit legal GI 1367-2017